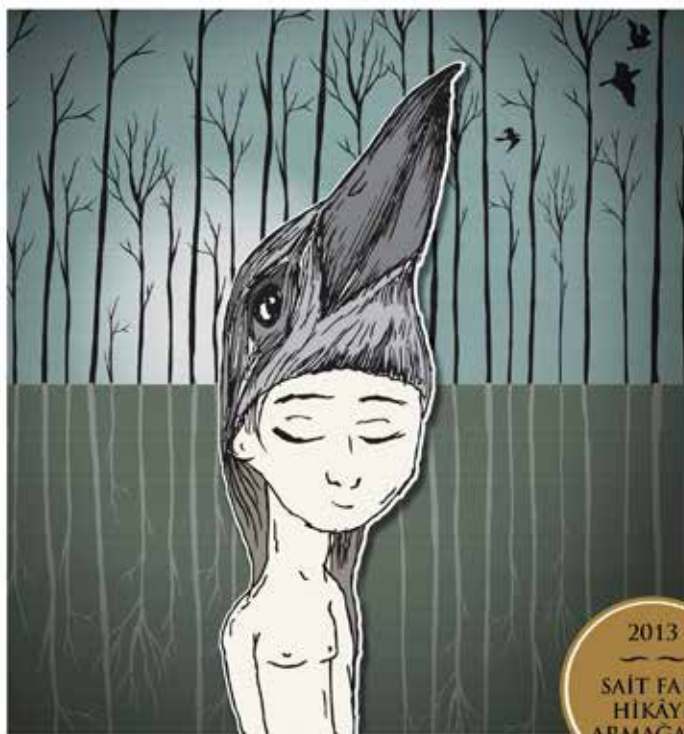

SİNE ERGÜN

BAZEN HAYAT

ÖYKÜ

♥
CAN

4.
BASKI

SİNE ERGÜN
BAZEN HAYAT

© 2012, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2012

4. basım: Eylül 2017, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com / Kevin Hill

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 12584

ISBN 978-975-07-1459-7

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

SİNE ERGÜN
BAZEN HAYAT

2013 SAİT FAİK HİKÂYE ARMAĞANI

ÖYKÜ

Sine Ergün'ün Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Burası Tekin Değil, 2012

Baştankara, 2016

SİNE ERGÜN, 1982'de doğdu. Öykü, şiir, çeviri ve denemeleri çeşitli dergi ve derlemelerde yer aldı. Yurtiçi ve yurtdışı sergilere, sanatçı programlarına katıldı. İlk kitabı *Burası Tekin Değil'i* (2010) *Bazen Hayat* (2012) izledi. *Bazen Hayat* kitabıyla Sait Faik Hikâye Armağanı'nı kazandı.

küçük halama

İçindekiler

Anlatıcı	15
Bırakalım Ölsün	19
Hayatımın En Güzel Günü	23
Neden ve Ne İçin	25
Kuaförde	29
Barda.....	31
Dinleyici	35
Yoğurtlu Semizotu	37
Ölüler Susmalı	39
Kamyon Şoförleri Buluşması	41
Sinek.....	45
Kırmızı Işıқта	47
Yükseklik Korkusu	49
Kadınlar	51
Oje Sürmenin İncelikleri	55
Önemli Olan Sevgi, Sevgi Önemli	57
Kelebek Mevsimi.....	61
Aile Haysiyeti	63
Kalk Hadi.....	65
Et.....	67

Bazen Ölüm.....	69
Ziyaret	71
Trende.....	75
Güzel Bir Erkek	83
Boş Ev	85
Söz Ver.....	87
Yol Bir Bitse	89
Karanlıkta.....	91

... Sonra kalktı,
evin her yerini soluğunun eşliğinde
yeniden dolaştı. Bunun dışında
hiçbir şey yoktu. Açıkça
hiçbir şey.

RAYMOND CARVER, *Önlem*

ANLATICI

Anlatmaya devam ediyordu. Gecenin başından beri konuşuyordu. Gözlerimizi açmış dinliyorduk. Dediğini ilginç kılan insanlardandı. O gelmeden önce canımız sıkılmıştı. Birileri aşk acılarından söz etti ama kimsenin aşk acısı ötekinin ilgisini çekmiyordu.

Yanlamasına yere uzanmıştı, dirseğine yaslanıp omzundan doğrulmuştu. Geçenlerde, dedi, ilginç bir şey oldu. Evde canım sıkılmıştı, çıktım bir kafeye oturdum. Sürüsüne insan vardı. Adamla kadının arasında, tam da karşımda oturuyorlardı aslında, adam kadının masasına yürüyene dek bir şey olduğunu fark etmemiştim. Oysa yapacak daha iyi bir işim olmadığı için etrafı seyrediyordum. İkisi de sıradandı. Belki o yüzden kasanın başında kendi kendine konuşan beyaz gömleklili adamdan, hararetle karşıdakine bir şeyler anlatan kadın ile hayran bakışlarla onu dinleyen gençten daha az ilgimi çekmişlerdi. Birasına uzandı. Bir yudum aldı. Yutkundu.

Kadın orta yaşlarındaydı. Kumral kısa saçlarını arkadan toplamıştı ama tel tel çıkmışlardı tokadan. Kiloluydu, memeleri kadar göbeği vardı. Bunu derken aşağı baktı, iki eliyle memelerini gösterdi, büyük, sarkık memelerdi. Yanında, yerde, duvara yaslanmış, irisinden üç-beş poşet vardı. Dedim ya, sıradandı. Esnedi, zoraki de-

vam etti, belki anlatmaktan sıkılmıştı. Adam da öyle, dedi. Çelimsizdi, yaşı belli olmuyordu. Ne zamandır orada oturuyordu, benden önce mi gelmişti, o bile dikkatimi çekmemişti. Bir tek bir sigarayı söndürüp ötekini yaktığını fark etmiştim.

Sonra, adam kadının masasına yürüdü. Dedim ya, ikisinin arasında bir şey olduğunu o an fark ettim. Önce belki tanışıyorlardır, diye düşündüm, ama yok, tanışmıyorlardı.

Kadınla adam gözümde canlandı. Adam şüphesiz kamburdu. Üstünde beyaz gömlek vardı, altında kot ya da siyah pantolon. Hangisiyse de altına mokasen ayakkabı giyiyor olmalıydı. Önce bakışmışlardı belki, belki kadın dudağını hafif büküp gülümsedi, sonra parmağını önündeki fincanın kenarında gezdirdi. Ya da saçlarıyla oynadı. Adam kadının ilgisini fark edince gülümsemiş, başıyla selam vermiş olmalıydı, kadın da karşılık vermişti. Nasıl olduysa da adam kadının masasına gidecek cesareti bulmuştu.

Devam etti: Adam kadının masasına yaklaşırken kadın arkasına yaslanıp adama baktı, sonra masaya. Adam, Oturabilir miyim, dedi. Tedirgindi. Buyurun, dedi kadın, eliyle önündeki sandalyeyi gösterdi. O da eliyle hayalî bir sandalyeyi imledi. Adama kıyasla kendinden emin görünüyordu.

Bir süre sustular. Adam dirseklerini masaya dayadı. Kadın hâlâ arkasına yaslanmış duruyordu. Adam, Sigara içer misiniz, diye sordu, paketi uzattı. Kadın, elini salladı, Hayır, dedi, kullanmıyorum. Sizi görünce konuşma ihtiyacı hissettim, dedi adam, adım Semih, elini uzattı, Ben de Nuran, dedi kadın, elini sıktı. Kesin kendi adları değildi, bahse girerim değildi.

Kadın, Ne iş yapıyorsunuz, diye sordu. İnternet kafe işletiyorum, dedi adam, siz? Ev hanımıyım, evlenmeden

önce ilkokul öğretmeniydim, dedi. Evlenmeden önce'yi bastırarak söyledi. O da.

Sustu, önüne baktı. Paketine uzanıp sigara aldı, yakıtı, nefes çekti. Sonra, Uzunca süre sessiz kaldılar, dedi, konuşmanın nereye varacağını merak ediyordum, belliydi aslında, yine de merak ediyordum.

Bir birbirlerine, bir önlerine bakıyorlardı, kimse konuşmaya başlamıyordu. İnanır mısınız, kalbim güm güm atıyordu. Benim de. Yakınlarda bir otel var, gidelim mi, dedi adam, yok artık, dedim, adam hızlı çıktı. Kadın utangaç, önüne baktı, hafifçe başını salladı. Artık utanacak ne kaldıysa. Duraksadı, Yanlış anlamayın, kocamı seviyorum, dedi, artık yanlış anlaşılacak ne kaldıysa. Merak etmeyin, ben de karımı seviyorum, dedi adam. Kesin evli değildi, eminim değildi. Kadın, evet, evliydi ama adam değildi. Sonradan musallat olmasın, diye evli olduğunu söyledi, kalıbımı basarım.

Adam tekrar, Kalkalım mı, dedi. Tamam, dedi kadın, yine duraksadı, Ama lütfen yanlış anlamayın, böyle bir şeyi ilk kez yapıyorum. Adam, Merak etmeyin, ben de, dedi. Külahıma anlatsınlar. Kadın kesin alışveriş bahanesiyle evden çıkıp aranıyordur, adam da azdıkça böyle şişko, kendine güvensiz kadınları ayartıyordur. Bense, söylediklerine biraz da kızgın, kadının ilk kez böyle bir işe kalkıştığını düşünüyordum. Kendine güvensiz de değildi üstelik, yalnızca gereksinimleri vardı.

Sonra kadın poşetleri yerden aldı, adam hesabı istedi, kalktılar, adam kadına kapıyı tuttu. Çıkıp gittiler. Sustu.

Bense ardından neler olduğunu düşünüyordum. Adam, tedirgin, kadını soyacaktı. Kadın belki utanacak, pişman olacak, sonra, iş işten geçti, diye düşünecekti. Adamın iştahını görünce bedeninden utanmayacaktı. Adam, gördüğünü beğenmeyecek, sonra kadın kadındır, diye düşünecekti.

Adam, iştahlı, kadına abanacaktı, bir-iki gidiş geliş, işi bitecek, kadın ağlığıyla kalacaktı. Pişman olacaktı. şüphesiz pişman olacaktı.

BIRAKALIM ÖLSÜN

Sana gerçek bir hikâye anlatayım, dedi, bir kızla ilgili, belki işine yarar.

Masanın etrafında oturuyorduk. Yemek sonrası sohbetে dalmıştık. Felsefeden, sanattan söz ettik. Nasıl bilmiyorum, konu buraya gelmişti. Halbuki o âna dek kendimizi nazikçe gizleyerek aylardır bir arada yaşıyorduk.

Alesya dirseklerini masaya dayadı. Sırtını dikleştirdi, ellerini kavuşturdu. Uzun parmakları ellerini doladı. Gözlerini gözlerime dikti. Dikkatimi ona verdiğime emin olana dek bekledi. Durdu, Çok güzel bir kız, dedi, çok yetenekli. Çocukluğumdan beri tanırım, etrafında onu tanıyıp da kıskanmamış biri yoktur, sanmam. En iyi okullarda okudu, çok küçükken bile herkes ülkenin en iyi balerinlerinden biri olacağına emindi. Öyle de oldu.

İlk kez on beşinde intihara kalkıştı. Sonra, her yıl değilse de, birçok kez denedi. Ama birileri hep son anda kurtardı. Duraksadı. Masadakilere baktı. Hikâyenin yarattığı etkiden memnundu. Şimdi yirmi beş yaşında. Ne denli güzel olduğunu anlatamam, kendi gözlerinizle görmelisiniz.

Başarısızmış, dedim, Hayır, dedi, dedim ya, ülkenin en iyi balerinlerinden biri o, İntihar etmek konusunda, dedim, niyeti ölmekse, başarısızmış.

Oleg, Alesya'nın kocası, boğazını temizledi, konuşmaya başlamadan önce yapardı bunu. Bence onu hayata bağlayacak bir şeyi, birini gereksiniyor, dedi, bir yandan sakalıyla oynuyordu, gömleğinin önü tamamen açıktı, boynunda aslı haç kolye, kıllı göğsünden inerek göbeğine varıyordu. İsa, şişkin göbeğinin üstünde rahatça uzanıyordu. Biri onu kollarına alsa, gerçekten sevsen, artık ölmek istemezdi. Kadınlar duygusaldır. İçinde kolayca kaybolabilecekleri bir duygu dünyaları var. Onun hayata tutunmasını ancak vazgeçemeyeceği bir sevgi sağlayabilir. Bir sevgili ya da çocuk. Onu sarıp sarmalayacak kollar.

Katılmıyorum, dedi Marta, heyecandan ya da sinirden sesi titriyordu, bacaklarını altına almış, kamburunu çıkarmıştı. Aralarında en çok Marta hakkında bir şeyler biliyordum. Kumsalda uyukladığımız bir günün akşamı bana, eskiden, yaptığı bazı şeyler yüzünden neredeyse her şeyini kaybettiğini, sonra yeni bir hayata başladığını söylemişti. Neden söz ettiğini bilmiyordum, sormamıştım da. Et yemiyor olması ve alkol almamasıyla söylediklerini kendimce birleştirmiştim. Tek bir hareketle saçlarını geride topladı, Ya sevgilisi çeker giderse, çocuğun başına bir şey gelirse, o zaman yaşamak için hiç nedeni kalmaz. Hem bir kadının ancak sevgiyle kurtarılabilceğini düşünmek geri kafalılık değil mi? Oleg, Hayır hayır, dedi, elini bileğinden kaldırıp parmakları açık iki yana salladı, yanlış anlama, yalnızca bu kız için geçerli söylediklerim, yoksa kadınlar genelleme yapılamayacak denli karmaşık.

Niçin ölmek istiyormuş, sordun mu? Alesya, uykudan uyandırmışım gibi dalgınlıkla bana baktı. Evet, sordum, söyledi, dedi, sustu, gerçi kimse inanmıyor, herkes farklı düşünüyor. Ne düşünüyorlar? Sigarasına uzandı, çakmağı eline aldı, yaktı, yavaş, sahnesinin tadını çıkarıyordu, Daha hiç intihara kalkışmadan önce bir sevgilisi

vardı. Çocukluk aşkı. Kimse yakıştıramıyordu. Ne onun kadar çekiciydi ne de zeki. İyi bir aileden de gelmiyordu üstelik. Çocuk onu nedensiz yere bıraktığında ilk kez intiharı denedi. Herkes intihar alışkanlığını onu unutamamasına bağlıyor. Sanırım böylesi daha dramatik geliyor insanlara. Başını memnuniyetsizlikle iki yana salladı, Sen öyle düşünmüyorsun ama? dedim. Hayır, dedi, düşünmüyorum, bu on yıl önceydi, on yıl aşk acısı atlatmak için yeterli bir süre. İnsan ancak bir, bilemedin iki kez intihara kalkışır aşk acısından. Gerçi onun açıklaması da inandırıcı gelmiyor, bence bir hastalığı var ya da ilgiye bağımlı. Ne diyor, diye sordum. Ne yeterince yetenekli ne zeki ne de güzel olduğunu söylüyor. Artık, diyor, ne tarihin en iyi balesini olabilirim ne de ilki, bunun için gereken yetenek yok bende. Bunlar olmadıkça hayatın doyurucu yanı yok.

Bakın işte, dedi Aidan, Alesya sözüne devam ederse de Aidan'ın coşkusu onu durdurmuştu, yüksek beklentiler zavallı kızın hayatını nasıl da kaydırılmış. Bahse girerim bunda ailesinin payı büyüktür. Kızlarıma hep söylerim, önce mutlu olun, gerisi gelir, başarının ancak mutluyunuz anlamı var. Yetmişlerine varan bu adamı ilk kez bu denli heyecanlı görüyordum. Doğrusu, sessizce oturduğu yerde onu ilk kez fark etmiştim. Bizimle yaşamamasına karşın sürekli evde olmasını Alesya'ya hayranlığına bağlıyordum. Masada bizimle oturur, konuşmalarımıza katılmadan dikkatle dinlerdi. Sessizliğini ürktücü bulurdum. Hakkında bildiğim bir şey de yoktu. Bir keresinde otostopla dünyayı dolaştığını söylemişti, o kadar. Kollarını iki yana sallıyordu şimdi, bir şey keşfetmiş gibiydi. Ölüm isteğinden onu ancak daha güçlü bir duygu kurtarabilir, hayata yaklaşımını değiştirecek bir itki, düşünsenize, dedi, bir şeyin ilki ya da en iyisi olmak, ne denli bu dünyaya ait, ne denli özden uzak, oysa hayat

çok daha bütünlüklü, yoğun bir şey. Kız ancak bunu fark ederse kurtulabilir, dedi, söyledikleri onu yormuş olacaktı ki arkasına yaslandı, derin nefes aldı.

Niçin kurtarıyoruz, dedim. Bırakalım ölsün. Belli ki ölmek istiyor. Sustum. Arkamdan bir şey masaya hızla yaklaşıyordu. Masadaki kıpırdanmalardan belki de söze devam etmemem gerektiğini hissediyordum. Lafı çevirebilirdim, böylece herkes kötü bir şaka yaptığımı düşüncüdü, nezaketle gülerlerdi belki. Ne ki bir şeylerin açıklığı kavuşması gerekiyordu. Çok istediğiniz bir şeyden sizi alıkoyduklarını düşünsenize. Bunun için nedenleri ona mantıklı geliyorsa bize ne. Kişi için doğrusu ölmek olamaz mı? Bırakalım ölsün.

Herkes arkasına yaslandı. İlk kez görüyormuşçasına bana, ardından tedirginlikle etrafa baktılar. Olan olmuştu.

Sessizlik.

HAYATIMIN EN GÜZEL GÜNÜ

Uzanmışlardı. Kadın başını adamın koluna yaslamıştı. Yüzü adama dönüktü. Eli göğsünün üstündeydi. Derin nefes aldı, Her şey tam da olması gerektiği gibi, diye geçirdi içinden, mutluluk bu.

Yine de, Bana onu anlatsana, dedi, Kimi, dedi adam, Hani geçen gün söz etmiştin, neydi adı, Eva? Evet, dedi adam, nesini anlatayım? Bilmem, nasıl tanıştınız, niçin ayrıldınız, ne geliyorsa aklına.

Sevgili değildik, dedi, iki, bilemedin üç gün gördük birbirimizi. Bir arkadaşısı görmeye gitmiştim, evinde tanıştık. Arkadaşısı değildi. Tanıdığının tanıdığı mı neymiş. Elimi kolumu nereye koyacağımı bilmez olmuştum, derler ya gözlerimi ondan alamıyorum diye, aynen öyleydi. Onun bakışlarını da bir-iki kez yakalamıştım, dedi, gülümsedi.

Beni gördüğünde de öyle mi hissettin, diye sordu kadın hevesle, adam gözlerini güçlkle daldığı yerden aldı, duraksadı, Tabii, dedi, elini saçlarında gezdirdi, ama seni asıl tanıdıkça sevdim. Sustular, uzun süre.

Kıpırdandı, adama sokuldu. Ee, dedi, sonra ne oldu, tedirgin. İlk gün bir şey olmadı. Sonra yüzmeye gittik. O gün ya da ertesi. Herkes gittikten sonra baş başa kaldık. İskelenin ucunda oturuyorduk. Nasıl oldu, anımsamıyo-

rum. Őimdi dűŐűnűnce gerçekliđinden de emin deđilim. Soyunduk. Birbirimizi soyduk. Biri gűrűr, kovar, hiç korkumuz yoktu. Sonra uzandık. Birbirimizin ayakucuna. Sustu. Őylece uzandınız mı, bir Őey olmadı mı, Hayır, dedi adam, olmadı. Ay, ayak bileđine, bacaklarına vuruyordu. Tam da dolunaydı, inanabiliyor musun, yanıt beklemiyordu, her Őey olması gerektiđi yerdeydi. O gűn hayatımın en gűzel gűnűydű, dedi.

Kadın, adamın kolunun altına sıkıŐan saçlarını hafif doğrulup geriye aldı, bir Şeylerin tam da sonunda olduğunun ayırındaydı.

*Yeni kuşak öykücüler
arasında yıldızı parlayan
Sine Ergün'ün her öyküsü
kısacık bir aydınlanma
anı gibi.*

Bir birbirlerine, bir önelere bakıyorlardı, kimse konuşmaya başlamıyordu. İnanır mısınız, kalbim güm güm atıyordu. Benim de. Yakınlarda bir otel var, gidelim mi, dedi adam, yok artık, dedim, adam hızlı çıktı. Kadın utangaç, önüne baktı, hafifçe başını salladı. Artık utanacak ne kaldıysa. Duraksadı, Yanlış anlamayın, kocamı seviyorum, dedi, artık yanlış anlaşılacak ne kaldıysa. Merak etmeyin, ben de karımı seviyorum, dedi adam. Kesin evli değildi, eminim değildi. Kadın, evet, evliydi ama adam değildi. Sonradan musallat olmasın diye evli olduğunu söyledi, kalıbımı basarım.

Bazen Hayat, öykücülüğümüzün en genç kuşağının dikkat çekici yazarlarından Sine Ergün'ün ikinci kitabı. Ergün, kısa, yalın öyküler yazıyor. Bu öyküler, hayatın sıradan görünen yüzüne eğiliyor. Ama insanın içini kemiren, bir kez farkına varıldıktan sonra unutulamayan ayrıntılar yakalıyor orada...

Kapak resmi: KEVIN HILL

ISBN 978-975-07-1459-7

9 789750 714597